

Վահան Թորոսյենց

Ազգին բարերարի գերեզմանը

Ա

Երկու եղբայրներ էին անոնք՝ Փորսուխենց Մարսուպ և Խաչեր աղաները, որոնք կրլլային մոտավորապես 40 50 տարեկան, մեծ ընտանիքով:

Արվեստով ոսկերիչ, հին վարպետներ:

Փորսուխենց տան փառասիրական ավանդությունն էր այն, որ քաղաքի մայր եկեղեցիի կալվածք մեկ մասն էր Մարսուպի և Խաչերի մեծ, ընդարձակ պարտեզին՝ ատենին նվիրված ազգին իրենց պապի կողմեն, որուն իբրև հոգեկան վարձատրություն, պապի գերեզմանը կը հանգչեր եկեղեցիի պատին քովիկը, փոքրիկ գերեզմանոցի մը մեջ, տեսակ մը պանթեոն, որ ամեն գավառական եկեղեցի կունենար:

Մեծ օր էր Փորսուխենց տան համար, երբ, տարին անգամ մը, հոգեհանգստի ժամանակ, ավագ քահանան պիտի հիշեր այդ նվիրատվությունը: Այդ օրը Փորսուխենց տան բոլոր մարդկային տարրը կը հավաքվեր լսելու համար այդ հիշատակությունը:

Մարսուպ աղան, երեցը, լուռ մարդ էր, խոժոռ, կախ ինկած ականջներով, կարճահասակ, կլոր, թրքական ոճով մորուքին մեջ արդեն ճերմակը ալիք կուտար: Այնքան լուռ ու խոժոռ էր Մարսուպ աղան, որ շատերուն սկսած էր ապուշության կասկածներ ներշնչել:

Իսկ, ընդհակառակը, Խաչեր աղան սարսափելի շատախոս, կովարար, ուրիշներու գործին խառնվող, եկեղեցի և ազգ իր սեփականությունը համարող, անոնց գործերու վատ ընթացումը իր դատապարտելի անտարբերության վերագրող մարդ էր: Ֆիզիկականով նման իր եղբոր մագերու ավելի քիչ ճերմակով և գլուխը ճաղատ:

Երկու եղբայրներն ալ իրարու քիթն են ինկեր, կըսեին բոլոր ճանաչողները:

Կասկած չիկար, որ Մարսուպ աղան ավելի իմաստուն մարդ կը կարծվեր, քան Խաչեր, որուն ակոսան ամենուն մսին և ոսկորին դպած էր:

Խաչե՛ր, կըսեր Մարսուպը իր եղբոր, տարին մեկ անգամ, Էդ գործերուն մեջն արշդ դուրս քաշե:

Չէ՛, դուն տեղդ ձանտը նստե, ես բոլորին կը սովրեցնեմ, կը գոռար Խաչերը:

Մարսուպը կը լռեր, կը խոժոռեր, քիթը կը կախեր և կնիկը առած կը հեռանար իր սենյակը, հագալով և գլուխը շարժելով դժկամության արտահայտությամբ:

Ապա Խաչերը կը դառնար իր կնոջը.

Իմ պապս որ չըլլեր, էն եկեղեցին հիմա չիկար, բոլորըս պետք էր տաճիկ դառնայինք, իմ խոսքս պիտի ընեմ, ի՛նչ խոսքս, վերջացա՛վ:

Մարդոց աննամուսը շատ է, դուն գլոխ չես կրնար ելլալ, Աղան շիտակ է, կըսեր կինը:

Կնիկ ես, խելքիդ բան չի պատկիր, կը կշտամբեր Խաչերը:

Այսպես ամեն օր կոհիվ մը ուներ ազգին հետ:

Ովքե՞ր էին իր թշնամիները, ինքն ալ չէր գիտեր, միայն սիրտը կոհիվ կուզեր, խոսք կուզեր, աղմուկ կուզեր:

Եկեղեցին ներս մտած ատենը անպայման նկատողություն մը կունենար ժամկոչին ընելու.

Կը թողուս, որ ագոստիները նստեն գանգակատան վրա և ծրտեն ու աղտոտեն, ամենապարզը իր նկատողություններեն:

Բ

Վերջին տարիները Մարտուպ աղայի հոգեկան վիճակը սկսավ լրջորեն մտահոգիչ դառնալ, նախ՝ տնեցիներուն և ապա՝ դուրսի մարդոց:

Իր լուսկյաց բնավորության հաջորդեց համրություն, և օր մըն ալ երկու ձեռքերը դրավ երկու գրպանները և ա՛լ դուրս չհանեց մինչև իր մահը:

Աչքերը կը դարձներ չորս կողմը և ապուշի նման կը նայեր: Անվնաս, անաղմուկ, անհասկանալի հիմարություն մը սև ամպի նման իջավ վրան և մնաց:

Հայվանի պես է, կըսեին գինք տեսնող մոտավորները:

Խաչերը կը մոտենար Մարտուպին.

Մարտուպ, դուրպա՛ն, բառ մը ըսե՛, խոսե՛:

Կը լսեր Մարտուպը, բայց չէր պատասխաներ: Եվ զարմանալին և ամենեն մտահոգիչը այն էր, բոլորը կը համաձայնեին, որ Մարտուպը եթե ուզեր խոսի՛ կրնար, իր արտահայտությունը այնպես կը ցուցներ, բայց չէր ուզեր խոսիլ:

Օր մը մեկ քանի հոգի հավաքվեցան և բռնի ուժով ձեռքերը գրպաններեն հանեցին, որովհետև կինը և բոլոր տնեցիները ձանձրացած էին մանուկի նման կերցնելէ: Շատ դժվարությամբ ձեռքերը գրպաններեն հանեցին, որու ատեն Մարտուպ աղան կովի նման բառաչեց և մեկ քանի ծանր հայիոյանքներ շարտեց: Զեռքերու ափերը փորփստտեր էին, շորս կողմը բամպակ կապեր էր, ճերմկեր, նիհարեր, փափկացեր էին: Աղաչեցին, լացին, որ դուրս պահե ձեռքերը, բայց օգուտ չըրավ, երբ ձգեցին ձեռքերը՝ ամենայն արագությամբ տարավ գրպանները

և սկսավ հիվանդագին ծիծաղիր: Խաչերը աչքերը թռչեց, հագիվ ինքզինքը գսպեց, դուրս ելավ սենյակեն և գալով իր սենյակը՝ բարձր ձայնով սկսավ լալ և աղաղակել:

Վա՛յ Մարսուպ, վա՛յ, հավին քշա չէիր ըսեր, քեզ ո՞վ անիծեց:

Մարսուպի սերսենությունները այնքան ալ անակնկալ չէին, շատերը Մարսուպին շոշորթ կրսեին, այնքան քիչ կը խոսեր:

Մարսուպ աղան դուրս չէր ելլեր տունեն, բայց տանը մեջ կը պտտեր: Առաջները տնեցիք սարսափի մեջ էին, որովհետև Մարսուպը կարող էր հայտնվիլ բոլորովին անսպասելի տեղեր և անտեղի ժամանակ, բայց կամաց-կամաց վարժվեցան: Մարսուպի ապուշությունը դարձավ հասարակ, այնպես որ Խաչերը, երբ խանութեն գար և երբ Մարսուպը շտեսներ շուրջը, կը հարցներ.

Խենթը ո՞ր է:

Պառկեր է, կամ՝ ո՞վ գիտե ո՞ր է, կը պատասխանեին:

Էսօր կերցուցե՞ր եք, կը շարունակեր հարցուփորձել Խաչերը:

Ի՞նչ ուտել, ի՞նչ բան, կը պատասխաներ տկն. Խաչեր, արդեն զգված և անտանելի տոնով, բոլորը թափեց, վրան գլոխը աղտոտեց:

Օր մըն ալ Մարսուպը ա՛լ անկողնեն վեր չկեցավ, կերպով մը ամիս մը քաշեց և մեռավ:

Այս մահը մեծ տրտմություն չպատճառեց տնեցիներուն, որովհետև Մարսուպի ողջությունը արդեն մահ էր և ավելի վատը:

Գ

Կիրակի օրը թաղումը տեղի պիտի ունենար: Բազմությունը մեծ էր եկեղեցին: Պատարագի կիսուն Խաչեր աղան դուրս ելավ եկեղեցիեն և ժամկոչը կանչելով

քովը, բարձր և հրամայական տոնով պատվիրեց.

Գնա՛, մեկ քանի աղքատ մշակներ բեր և այնտեղ, պապուս քով, Մարտուպիս համար գերեզման փորել տուր, և գրպանեն հանելով մեկ արծաթ մեճիտ՝ գլորեց ժամկոչի բուռը:

Ժամկոչը խոնարհեցավ և անմիջապես մեկնեցավ գործի անցնելու:

Մեկ քանի թաղականներ, որ այդտեղ կանգնած կը ծխեին և օրվան քաղաքականության վրա կարծիքներ կը հայտնեին, իրարու երես նայեցան:

Խաչերը եկեղեցի մտավ և գնաց կանգնեցավ դագաղի գլխուն վրա:

Խաչերը որո՞ւ է հարցուցեր, որ այդպես ինքնագլուխ կարգադրություններ կընեն, հարցուց թաղականներեն մեկը:

Այդ մասին ես բան մը չեմ գիտեր, պատասխանեց երկրորդ թաղականը:

Ի՞նչ, իր չոր գլուխով կը կարծես որ խենթը այստե՞ղ պիտի թաղե, եագմա, մրմնաց երրորդը:

Թաղականները ժամկոչի տղան կանչեցին և պատվիրեցին, որ մտնա եկեղեցի և կամաց մը Գիրգոր աղային, Պետրոս Էֆենտիին և մի քանի ուրիշներու ականջներուն փսփսա, որ Էֆենտիները զիրենք դուրսը կը կանչեն կարևոր գործով: Մեկ քանի բուռն հետո բոլորը, քաղաքի հայ հեղինակությունները, հավաքվեցան և մտան քովի դպրոցի մեկ սենյակը՝ խորհրդակցության:

Ամբողջ կես ժամ պոռացին, ճվացին և որոշեցին ժամկոչին արգիլել գերեզման վարելը:

Ժամկոչը դադրեցուց:

Պատարագը վերջացավ, դագաղը բերվեցավ դուրս և Խաչերը տեղեկացավ ահավոր եղելության:

Ժամկո՛չ, քեզի ի՞նչ ըսի ես:

Չեն թողուր, աղա՛, չե՛ն թողուր. ես ազգին ծառան եմ, անոնք ալ ազգին մեծն են, պատասխանեց ժամկոչը շրթունքները դողալով:

Անոնք ազգին մեծն են, ես մեծը չե՞մ, գոռաց Խաչերը: Ժամկոչը գլուխը կախեց: Խաչերը փորձեց հարձակվիլ ժամկոչի վրա, բայց թաղականները մեջ ինկան: Եկեղեցիի բակին մեջ գտնված հասարակությունը բաժնվեցավ երկու մասի, սկիզբը թաղականները խոսեցան հանգիստ և խաղաղասիրական տոնով, բայց հետո շղիմանալով Խաչերի գոռումներուն և հայհոյություններուն, անոնք ալ ձայները բարձրացուցին: Երկու կողմերուն տիրեց գռեհիկ անկեղծություն: Աղմուկ, իրարանցում: Դագաղը մոռացան, կիները սկսան լալ և աղաղակել, իսկ ասդին սկսան գլուխ շարդել:

Այսպես է գավառներու մեջ, ազգային վիճաբանություններուն ամեն մարդ կը խառնվի, կը բռնե մեկ կամ մյուս կողմը, գրեթե առանց տրամաբանության, շատ անգամ նայած պայքարը սկսող անհատներու իրենց հետ ունեցած հարաբերության:

Այստե՛ղ պիտի թաղվի, իմ պապուս տվածն է այս հողը, ազգին աչքը քոռնա, կը մոնչեր Խաչերը:

Չպիտի՛ թաղվի, շուն պապդ թաղվեցավ, հերիք է,— կը պատասխաներ ամբոխը:

Կազմվեցան կովոդներու զանազան խումբեր, իրար հրեցին, քշեցին, բերին ձգեցին դաղաղին վրա, որու ատեն մեռելի տեր կիներու կոծը բռնեց ողջ երկինքն ու գետինը:

Պիտի թաղեն, հո՛ս պիտի թաղեն, կը գոռար Խաչերը շան նման փրփրած:

Անիկա ինքզինք զսպեց և ոչ ոքի վրա ձեռք չբարձրացուց, եթե ոչ՝ ամբոխը գլուխը իրանեն կը բաժներ:

Կռիվն այնպես սաստկացավ, որ թուրք ոստիկաններ մտան Հայկական մայր եկեղեցիի բակը և դադրեցուցին:

Խաչերը ընկճված և գլխիկոր՝ պատվիրեց հուղարկավոր թափորը առաջնորդել իրենց պարտեզը:

Մեր պաղչան շա՛տ տեղ կա, իմ եղբայրս հասարակաց գերեզմաննոցը չեն նետեր, հայտարարեց Խաչերը ներկա եղող հասարակության:

Փորսուխենց տան մոտիկները Խաչերի թներեն բռնեցին, մխիթարեցին: Խաչերը այլևս չէր լար, բարկութենեն արցունքները ցամքեր էին:

Երկու բույն հետո արդեն դագաղը պարտեզն էր: Եկեղեցին և Փորսուխենց պարտեզը բաժնող ճիշտ պատին տակը գերեզման փորել տվավ Խաչերը Մարսուպի համար և այնտեղ թաղել տվավ:

Դագաղը գոցել տալե առաջ Խաչերը ինկավ Մարսուպի վրա և Ֆեսը վար առած՝ ըսավ.

Մարսո՛ւպ, աղայի պես մարդ էիր, մարդուն ալ թեքքեն էիր, շուները վրադ հաչեցին, քու հոգուդ... ալ չկրցավ շարունակել, արցունքները նորեն սկսան հոսիլ: Թներեն բռնեցին և վեր առին:

Վա՛յ, վո՛ւյ, վա՛յ, վո՛ւյ,– կողբերգեր Խաչեր, մինչ հողը կիջնար ծանրորեն Մարսուպի քիթին ու բերնին վրա:

Դ

Քառսունքը լրանալե առաջն Խաչերը կանչեց դպրոցի տիրացուն և պատվիրեց, որ ծաղկագրով գրե հետևյալ տապանագիրը.

Աստ հանգչի Ազգիս Բարերար

Մարսուպ աղա Փորսուխենան

Ծնյալ յամի Տեան... մեռած...

Քառսունքի օրը գերեզմանաքարը պատրաստ էր արդեն այդ տապանագիրով: Խաչերը շաբաթ իրիկվնե առաջ կանչեց եկեղեցիի ավագ քահանան, դրամ տվավ և ըսավ.

Տերտեր պապա, վաղը Մարտուպ աղայի քառսունքն է, անոր հոգիին համար սուրբ պատարագ կը բռնես և կը հայտարարես սուրբ պատարագի մեջ, որ Փորսուխենց աղան իր եղբոր Մարտուպ աղայի քառսունքի առթիվ «իբրև հավերժ» կը նվիրե իր պաղչային տասննհինգ արշըն գետին և իր ծախքովը պատ կը քաշե և կը միացնե եկեղեցիի գերեզմանոցին:

Մարտուպիս գերեզմանն ալ հետը կը նվիրեմ սուրբ եկեղեցիին, ավելցուց անիկա:

Ավագ քահանան լսեց, շնորհակալություն հայտնեց ազգին կողմն, «Հայր մեր» մըն ալ փնթփնթաց և պիտի մեկնեի ուղիղ մյուս քահանաներուն մոտ տեղեկացնելու, երբ Խաչերը ուզեց իր վերջին բաղձանքը հայտնել.

Տե՛ր պապա, պատարագը դո՛ւն կընես:

Շատ աղեկ, Խաչեր աղա, շատ աղեկ, բայց հերթը Տեր Գրիգորինն է, պատասխանեց ավագ քահանան:

Հերթ-մերթ չեմ գիտեր, իմ փափագս է, որ սուրբ պատարագը դուն ընես վաղը:

Ավագ քահանան գլուխը շարժելով դուրս գնաց:

* * *

Երկրորդ օրը հանդիսավոր պատարագ էր: Ավագ քահանան հայտարարեց նոր նվիրատվությունը, հիշատակեց նաև պապի նվիրատվությունը:

Վերջը վերջը խենթին գերեզմանը բակը ձգեց, քթերնուն տակ լուռ մոնչացին եկեղեցիեն դուրս ելլողները, և բոլորովին դժգոհ:

1921 թ.